

Úvod do (biblické) didaktiky

Zuzana Svobodová

Naděje

- úkol vychovatele – učitele: otevírat oči pro zkušenosti, které jsou zdrojem naděje
- „Naděje nemůže být zprostředkována jako učení a nauka, naděje musí být krok za krokem vždy znovu a nově hledána a je třeba se jí vždy znovu učit.“
- „Metodami zpřítomňování se ve skutečnosti do blízkosti biblických textů nedostáváme, ale vytváříme si odstup, který podlamuje naději, že by mohlo existovat něco takového jako živé porozumění.“

(BALDERMANN, Ingo. *Úvod do biblické didaktiky*. Jihlava, Mlýn 2004. ISBN 80-86498-07-7. S. xiii, 2)

Cíl

- nikoli poučení či „ponaučení“ (z textu, vyprávění, výkladu), ale:
- zkušenost dialogu (s textem, s druhým), totiž učit se „nově vnímat, jinak chápat, zřetelněji vidět a hovořit“ (3);
- objevit základ, který mě nese (=naději) – to nelze přenechat žádným odborníkům, ale každý musí učinit sám za sebe

K metodě

„Učení se stane podnikem, který pohrdá lidmi, pokud již celý proces učení není provázen respektem k těm, kteří se učí, respektem před jejich svobodou, samostatností a možnostmi jejich kreativity.“ (4)

nikoli „kontejnerová metoda“ – kdy je třeba „látku“ uskladnit do hlav učících se, aby mohla být kdykoli znovu vyňata – „využita“; taková metoda vhodná k rozvoji „fungování“, nikoli k rozvoji lidství, k učení se být sebou

jde o vždy nové samostatně (i když skrze dialog) objevující učení – „společenství učení“ (srov. Albrecht Schönherr)

Vychovatel

se neobejde bez **zdvořilosti** (úcty, pokory) vůči

- svěřeným (vychovávaným)
- tématu (oč jde)
- subjektům, které jsou prostředníky –
„prostředky“ – poznávání (nejsou „předměty“
= objekty, s nimiž manipulují a jimiž manipulují
druhými)